

Úvodní slovo

Milí přátelé,

měsíc listopad je v Charitě Jeseník ve znamení otevírání nové budovy pro Denní stacionář Šimon. Jedná se o velké dílo a úsilí mnoha lidí, paní ředitelky, technického a ekonomického úseku, pracovníků stacionáře a dalších, kteří napomohli vzniku této stavby.

Budova bude sloužit lidem s mentálním a kombinovaným postižením a poruchou autistického spektra k jejich vzdělávání, aktivizaci, ale i trávení volného času, a ne přímo také jejich rodinám, které si v péči o své blízké mohou odlehčit. Služba může díky uzpůsobeným prostorům i vybavení mnohem lépe reagovat na potřeby svých klientů a přispívat tak ke kvalitnějšímu poskytování služby.

Kvalita služeb Charity Jeseník je důležité téma porad, intervizí i školení, která v tomto roce proběhla. Všichni pracovníci se na kvalitě podílí. Společně tvoříme také velké dílo – a to poskytování pomoci druhému člověku, kterého vnímáme v jeho šíři, hloubce a v jeho úhlu pohledu na svět. Pomáhající profese je založena na vytváření lidského vztahu mezi pracovníkem a klientem.

Co by každý z nás uvítal ze strany pracovníků, kdyby se jeho blízký nebo i on sám ocitl v situaci, že bude potřebovat sociální služby? Nejvíce náklonnost, trpělivost, vcítění a až pak odbornost. Tedy první tři vlastnosti se týkají vztahu ke klientovi a až poslední se týká dovedností a znalostí, které k práci potřebujeme.

Přeji nám všem, abychom měli dostatek sil pro vytváření vztahu nejen ke klientům!

Jana KOTKOVÁ
metodička kvality

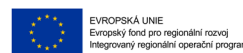
Budeme stříhat pásku

29. listopad bude pro Charitu Jeseník výjimečným dnem. Právě na středu, na 14. hodinu, se připravuje slavnostní otevření nového Denního stacionáře Šimon na Seifertově ulici v Jeseníku. Součástí odpoledne bude i žehnání nové budovy Otcem biskupem Mons. Martinem Davidem z ostravsko-opavské diecéze.

Uvítání hostů se ujme paní ředitelka Charity Jeseník Helena Paschkeová. Po slavnostním přestřižení pásky se důležité role zhostí biskup ostravsko-opavské diecéze Mons. Martin David, který požehná nové prostory. Poté si již zájemci budou moci prohlédnout budovu a na vlastní oči se přesvědčit, jak se firmě FORTEX STAVBY s.r.o. dílo podařilo. Nový stacionář vyrostl na místě původní budovy ze 60. let minulého století, která původně sloužila jako školské zařízení, a kterou měla Charita Jeseník v pronájmu od Města Jeseníku. Charita Jeseník se na jaře minulého roku podařilo dohodnout s vlastníkem na odkupu a začít závod o čas. Mezi

hlavními podmínkami evropské dotace z Integrovaného regionálního operačního programu je totiž termín dokončení do konce letošního roku. Charita Jeseník se musela nejdříve postarat o demolici původního objektu a teprve poté mohly započít stavební práce na třípatrové bezbariérové budově.

V Charitě Jeseník snad není člověka, který by se netěšil na otevření nového stacionáře. Nová budova je výsledkem velké snahy a práce mnoha lidí, kteří se na projektu za 73 milionů korun podíleli, a kterým chceme moc poděkovat. Kromě evropské dotace se na zrodu stacionáře podílela i Diecézní charita ostravsko-opavská, Olomoucký kraj, různé firmy, dárci, také lidé Jesenicka, kteří přispěli do Tříkrálové sbírky a do výzvy „Pomozte vybudovat nové výhledy.“ Výtěžkem z prodeje kalendáře receptů pomohli i pracovníci a uživatelé stacionáře.

Co nás čeká v listopadu...

- **Připomenutí památky zesnulých** nejen v našich Charitních domovech
- **Zajímavá přednáška** „Smrt zblízka očima sestry“ v budově Soudu v Javorníku
- **Povídání dobrovolnic** o rodné Ukrajině v Denním stacionáři Šimon v Jeseníku
- **Komorní oslava** svátku patronky služby v Charitním domě sv. Anežky ve Vidnavě
- **Slavnostní otevření** nové budovy Denního stacionáře Šimon na Seifertově ulici

Čtěte dál...

- **Odejít ze světa smířený** (str. 2)
- **Já tady u vás zůstanu** (str. 3)
- **Rozhovor** (str. 5)
- **Konečně se nadechneme** (str. 7)
- **Duchovní zamyšlení** (str. 8)

Odejít ze světa smířený

Téma smrti je stále tabuizované a vyvolává strach. Díky Výboru dobré vůle – Nadaci Olgy Havlové a Olomouckému kraji jsme mohli pro naše pracovníky připravit třídní kurz Geri ELNEC, který učí péči o klienty na konci života, i o jejich blízké.

Jak zdravotní sestry a pečovatelky v terénu, tak i pracovníci v našich domovech prožívají se svými klienty originální příběhy, na jejichž konci by mělo být důstojné rozloučení. Díky zkušenějším matadorům vpluli hlouběji do tajů paliativní péče, jejímž cílem je zmírnit bolest a tělesná a duševní strádání, zachovat pacientovu důstojnost a poskytnout podporu jemu i jeho blízkým.

Na okamžik, kdy člověk dostává fatální diagnózu, se nedá připravit. Přichází strach, protože nikdo neví, co jej čeká. Díky pomoci paliativního týmu může člověk ovlivnit, jak stráví svůj vymezený čas a nejen klient, ale i jeho blízcí by podle odborníků měli vědět, že přijde konec. I když je nesmírně těžké pracovat s člověkem, který je na konci života, tak je to podle specialistů v paliati-

vě nesmírně důležité, protože nic se nedá opakovat. „Vztahy v rodinách jsou různé. Je velmi důležité říct si slova jako ‚děkuji, odpouštím‘. Když lidé odchází smířeni s dětmi či rodiči, najednou ta hrozná nemoc, která jim je vzala, dostane obrovskou devizu, že se smířili,“ uvedla vedoucí zdravotních služeb Radka Trunečková. Podle ní je důležité zavčas začít pečovat nejen o pacienta, ale i jeho okolí.

Starat se o člověka na konci jeho životní pouti je nesmírně náročné jak po psychické, tak i fyzické stránce. Pečující se občas dostávají do situace, kdy by svému blízkému přáli klid, vzápětí se za tyto myšlenky nenávidí. Podle Radky Trunečkové je normální a zdravé přát si, aby blízký netrpěl. „Pečující v té chvíli neřeší ztrátu, ale volbu, jestli pokoj, který nastane, je příjemnější než to, když vidí utrpení, které lze jen těžko zmírnit. Přesto lidé umírají, otázka zní jak a s kým a jestli nastala ta doba definovat si i tato přání,“ dodala vedoucí Radka Trunečková.

Na kurzu zaznělo spoustu zajímavých sdělení, nechyběly ani nácviky, což ocenili i další pracovníci charity. „Škoda, že jsem tento kurz neabsolvovala dřív, než mi umřel tatínek. Věděla bych a udělala spoustu věcí jinak,“ uvedla koordinátorka péče Vladislava Koisová.

Školení podpořili Olomoucký kraj a Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, za což moc děkujeme.

František s dobrotami ve Vlčicích

Den jablek ve Vlčicích si nenechali ujít klienti a pracovníci Domova pokojného stáří sv. Františka. Se svým stánkem plným dobrot byli nepřehlédnutelní.

Domov pokojného stáří sv. Františka se na akci ve Vlčicích připravoval dlouhé týdny. Díky pracovitosti a trpělivosti klientů a pracovníků mohli návštěvníkům nabídnout sušené hřibky, křížaly, bylinkovou sůl, marmeládu, pečený čaj, dýňový kompot a nechyběly ani jablečné štrůdlí. O dobroty, které potěší chuťové pohárky, byl velký zájem a javornický domov rychle rozprodal prakticky

vše, co přivezl. Den jablek se neobejde bez soutěží a tomboly, do níž každý účastník přispěje nějakým výrobkem ze svého sortimentu. „My jsme letos darovali do tomboly čtyřlitrovou sklenici křížal a slaný závin,“ prozradila koordinátorka péče Jana Nepožitková. Celou akci si užilo i několik klientů domova, kteří si vychutnávali atmosféru a dění kolem sebe.

Kalendárium

- **16. listopadu 2012** předala ředitelka Charity Jeseník Helena Paschkeová jmenovací dekrety členům Charitní Rady. Do června 2014 se jimi stali Otec Miroslav Kadlec, Ing. Jan Rotter, Ing. Milan Uhlíř a nově byl jmenován Ing. Petr Dvořák a Ing. Milena Novotná.
- **V roce 2013** přišli klientům Domova pokojného stáří sv. Hedviky zahrát a zapívat lidové písně manželé Knápkovi.

Stalo se ...

Oslava s rodinou i přáteli

Krásné jednadevadesáté narozeniny oslavila hned dvakrát paní Emílie Pokludová. Stále usměvavé dáme z Domova pokojného stáří sv. Hedviky by její věk nikdo nehádal. Na oslavu ji dcera připravila bohaté pohoštění a oslavenkyně si narozeniny užila nejdříve s rodinou, poté s klienty domova. Paní Pokludové přejeme vše nejlepší, pevné zdraví a stálý optimismus.

Já tady u vás zůstanu

Oslavu svých patronů připravili v Domově pokojného stáří sv. Františka v Javorníku a v Domově pokojného stáří sv. Hedviky ve Vidnavě. Zatímco v Javorníku zvali na den otevřených dveří, Vidnava nabídla přednášku o historii kněžského semináře.

Do přípravy oslav patrona sv. Františka se zapojili všichni pracovníci domova. Vždyť vyzdobit prostory, dvůr s posezením a připravit občerstvení není jen tak. Už při příchodu do areálu domova vítal návštěvníky vedoucí domova ThLic. Mgr. Zbigniew Romankiewicz a směřoval je do kaple, kde se konala slavnostní mše svatá. Otec Tomasz Jan Salaga upozornil věřící na jeden

zajímavý fakt, který se váže ke sv. Františkovi. „Je to zvláštní osoba mezi svatými. Sv. František neměl nepřítel. Všichni jej měli rádi. Podařilo se mu spojit mimořádnou jemnost s radikálním následováním Ježíše,“ uvedl Otec Tomasz Jan Salaga a popřál všem hodně sil v těžké práci. Po mši svaté se návštěvníci mohli vydat na prohlídku domova, který je díky nedávné

rekonstrukcí prostorný, vzdušný a světlý. S průvodkyní Janou Nepožítkovou mohli nakouknout i do pokojů klientů. „Máte volný pokoj? Já tady zůstanu,“ reagovala jedna z návštěvnic. Další host se zajímal o bezpečnost v koupelnách. Jiné překvapilo, že pracovníci domova organizují pro klienty plno aktivit. Přeci jen v hlavách mnohých lidí je zakořeněná představa, že domov je odkládištěm starých lidí, kam se chodí jen umřít. V charitních domovech je ale pěkně živo, tady se nečeká jen na snídani, oběd a večeři. Pracovníci v našich domovech připravují pro klienty řadu aktivizačních činností, včetně smyslové aktivizace, která je zaměřená zejména na seniory trpící demencí a umožňuje stárnoucímu člověku žít v domově pro seniory smysluplně a důstojně.

V komorním duchu oslavili svátek své patronky v Domově pokojného stáří sv. Hedviky ve Vidnavě, kam zavítal i prezident Diecézní charity ostravsko-opavské Otec Jan Larisch, aby zahájil slavnostní den tradičně mší svatou. Odpoledne se Otec Larisch ujal přednášky na téma Arcibiskupský kněžský seminář a kněžské učiliště ve Vidnavě (1899 – 1945), v níž přiblížil historii této významné stavby. Příjemné odpoledne zakončili účastníci přátelským posezením u bohatého občerstvení, které přichystala vedoucí Jaroslava Švecová společně s pracovníky domova.

Jak vidí smrt zdravotní sestry?

14. listopadu vás zveme do sálu budovy Soudu v Javorníku na přednášku pro někoho možná s poněkud kontroverzním názvem – Smrt očima zdravotní sestry.

Plánujeme si dovolenou, kdy a kolik budeme mít dětí, jak budeme rodit, ale tématu smrti se vyhýbáme velkým obloukem. Vzhledem k tomu, že stále méně lidí chce umírat o samotě v cizím prostředí nemocnic a stále více pacientů si přeje dožít důstojně doma, je dobré o tom mluvit. Díky Domácí zdravotní a paliativní péči tuto možnost mají. Na přednášce vám zdravot-

ní sestry představí službu i partnery, s nimiž spolupracují. Vysvětlí možnosti péče, i jak je důležité srovnat si život a narovnat vztahy v rodinách a připravit plán. Také se dozvíte příběhy klientů a jejich rodin, kteří využili služeb paliativní péče, jejímž cílem je zmírnění bolesti, zachování důstojnosti a udržení kvality života pacienta v pokročilém nebo terminálním stádiu.

Stane se ...

Vzpomínka na zesnulé

Dušičky jsou časem, kdy vzpomínáme na své blízké. Většina klientů z našich domovů se ale na hřbitovy nedostanou. Proto jim v Domově pokojného stáří sv. Hedviky připraví pietní místo u sochy Panny Marie. V javornickém domově bude pietní místo se jmény zesnulých klientů a na nádvoří bude květy a svíčkami vyzdobena studna, která je místem setkávání.

Jak se žije na Ukrajině?

Seriál besed o zajímavostech z různých koutů světa se blíží do finále. V listopadu se uživatelé Denního stacionáře Šimon blíž se seznámí s Ukrajinou. 22. listopadu jim o své zemi přijdou vyprávět dvě ženy, které utekly před válečným běsněním. Uživatelé se díky dvojici žen dozví, jakým jazykem v této zemi mluví, seznámí se s kuchyní i kulturou.

Smrt zblízka očima sestry

**14. listopadu 2023
od 16 do 18 hodin**

Sál v budově Soudu v Javorníku

Přednášející – Hana Klásková

Představení služby domácí zdravotní a paliativní péče
Představení partnerů
Příběhy klientů

„Člověk se neustále učí,“ říká o své práci stavební inženýr Stanislav Mrňka

Stavba nového Denního stacionáře Šimon na Seifertově ulici se blíží do finále. Stavaři finišují a dokončují poslední věci tak, abychom mohli na konci listopadu slavnostně přestřihnout pásku. Jak pracovníci, tak i uživatelé stacionáře se těší, až se budou moci přestěhovat do nových prostor a pořádně se nadechnout.

Už to nepotrvá dlouho a budeme stříhat pásku před novým stacionářem. Když se ohlédnete zpět, jaký to ve vás vyvolá pocit?

Charita získává prostor v kvalitní stavbě, kde bude moci vykonávat potřebnou službu v kvalitě odpovídající naší době. Také okolí stavby bude poskytovat prostor pro venkovní aktivity, ale i pro relaxaci. Je zde vzrostlá zeleň a bude se doplňovat novou výsadbou a jistě i drobným vybavením pro relaxaci klientů.

Co přesně je náplní vaší práce? Jak moc je náročné na vše dohlédnout a pohlídat tak, aby po roce, po pěti nenastaly nenadálé havárie?

Rád realizuji projekty, takřka od začátku. Pokud mám od investora objasněný cíl, nabízím spolupráci při hledání cesty, jak toho cíle dosáhnout od přípravy po dozorování. U Šimona to bylo jinak. Nastoupil jsem až k dozorování vyprojektované a povolené stavby s již vybraným dodavatelem, což je jiné, než co preferuji. Je třeba se důkladně seznámit s projektovou dokumentací, s projektantem a dodavatelem a dohodnout se s nimi na zhmotnění projektové dokumentace. Následuje průběžná kontrola při provádění stavby. Pokud během stavby nastanou okolnosti, které mohou vést ke změně platné projektové dokumentace, je toto třeba projednat s investorem. Důležitou součástí mé práce je kontrola skutečně provedené práce a zjišťovacího protokolu, který je podkladem pro vystavení faktury. Pro výkon této práce je důležitá zkušenost a náročnost projektů již v minulosti realizovaných. Člověk se neustále učí a nesmí zakrmet.

Dnes a denně slyšíme kritiku na řemeslníky. Co vše zkazili, jak práci „zfušovali.“ Osobně jsem kdysi viděla, jak elektrikáři vyřešili, že nedokázali spočítat metry pro kabely a vedení natáhli šikmo přes zed' a ještě spoje omotali izolepou. Jak jste vy spokojený se stavaři a řemeslníky, kteří na projektu výstavby stacionáře pracují?

Na základě mých dlouholetých zkušeností se domnívám, že výběr generálního dodavatele – firmy FORTEX STAVBY s.r.o. – byl dobrý. Je třeba upozornit, že dnes se na každé stavbě objevuje řada subdodavatelů a tady obvykle nastávají komplikace. Jde především o přenos informací mezi investorem, projektantem, generálním dodavatelem a subdodavatelem. Toto vše řešíme na kontrolních dnech a přenášíme to na stavbyvedoucího,

kteří řídí dělníky. K úrovni řemeslníků je třeba poznamenat, že dle mého názoru roste počet lidí, kteří chodí do práce, ale práce samotná je příliš nebaví. V některých případech je situace horší o to, že nejsou vyučeni v oboru, v lepším případě mají rekvalifikaci. Bohužel, zvláště na stavbách se často vyskytují lidé, kteří se za pochodu mají naučit nějakému řemeslu.

Denní stacionář Šimon je již vaše druhá stavba pro Charitu Jeseník. Není to tak dávno, co jste měl na starosti kompletní rekonstrukci Domova pokojného stáří sv. Františka v Javorníku. Jak moc velký je rozdíl mezi dohledem nad novostavbou a rekonstrukcí stoleté budovy?

Zásadní rozdíl je právě v novostavbě a v rekonstrukci. Při rekonstrukci jsou průběžně zjišťovány různé detaily, které projektantovi byly skryty a nemohl je znát. Při tvorbě projektant vycházel ze sumy znalostí, které mohl zjistit při přípravě projektu. Navíc při rekonstrukci často měníme využití různých prostor. Konkrétně v Javorníku, v místě bývalé kuchyně a připojených provozů, vznikly pokoje. Takže řada stavebních detailů, ale i nosné konstrukce a otvory – okna, dveře, jakož i dispoziční řešení, jsou diametrálně odlišné od původního stavu. Nově vznikající využití je upravováno dle stávajících standardů na trvalý pobyt a původně použité materiály, technologie a tak dále nemusí a často nevyhovují daným standardům. Je třeba je dodatečně uzpůsobit a tady často dochází k úpravám projektové dokumentace a definitivní řešení vzniká až během stavby. Jedná se například o vlhkost v původním zdivu, konstrukční řešení stropu se starými úpravami původních stropů a podobně.

Čemu osobně dáváte přednost, stavbě na zelené louce nebo obnově budovy, kterou prošly generace lidí?

Mám rád rekonstrukce historických objektů, protože si doplňuji stavební vzdělání. Mám za sebou například stavbu Arcidiecézního muzea Olomouc, kde jsem byl angažován od přípravy projektové dokumentace do konce stavby. Jedná se o národní kulturní památku a některé stavební části dosahují stáří tisíc let. Stavba na zelené louce je rychlejší a neměla by přinášet překvapení. Je to rutina. Jelikož mám rád změnu, tak při kombinaci těchto projektů ji mám.

Jak jste se dostal k práci pro Charitu Jeseník?

S Charitou Jeseník spolupracuji od jejího začátku, když jsem přebíral od státu restituovanou majetky v této oblasti pro olomoucké arcibiskupství. Následně se s tehdejší ředitelkou Charity Javorník paní Ťulpíkovou hledalo jejich využití. Prvním realizovaným projektem byla Vývařovna AVE ve Vidnavě. No a tak to běží až doteď.

Dá se říci, že je Charita vaší srdcovkou?

Snažím se rozdělit své pracovní činnosti na takzvané komerční a práci pro Charitu, židovskou obec, arcibiskupství a podobně.

Bydlíte na Jižní Moravě. Do Jeseníku to máte téměř 130 kilometrů. Jak je pro vás náročné dohlížet na stavbu?

Dojíždění mi zatím problémy nečiní. Díky dokonalejším vozidlům a lepšímu stavu komunikací, zvláště na severu kraje, znalosti charitních objektů a do určité míry i projektantů a dodavatelů v této oblasti, je to zatím pro mě řešitelné.

Co byste popřál Charitě Jeseník do dalších let?

Dostatek nadšených a zapálených lidí v Charitě a lidí ochotných spolupracovat s Charitou.

Děkuji vám za rozhovor.

Stanislav Mrňka – medailon

Narodil se a celý život žije v Dobromilicích u Prostějova. Po maturitě na Střední průmyslové škole stavební v Lipníku nad Bečvou vystudoval Vysoké učení technické Brno. Jako stavební inženýr se věnuje přípravě projektů, získávání dotací na jejich realizaci a jako stavební dozor. K jeho koníčkům patří sedm vnoučat, četba naučné, filozofické a historické literatury, ale také práce na zahradě a v sadě.

Slavnostní otevření a žehnání nové budovy

Denního stacionáře
ŠIMON

středa
29. listopadu 2023

Denní stacionář Šimon
Seifertova ulice, Jeseník

PROGRAM

14:00 zahájení
14:30 slavnostní otevření
a žehnání budovy
prohlídka budovy

Těšíme se na Vaši návštěvu!

Budovu požehná biskup ostravsko-opavské diecéze, Mons. Martin David.

Konečně se nadechneme

Tempo téměř vražedné. Zřejmě těmito slovy by se dalo shrnout dění kolem nové budovy Denního stacionáře Šimon, které se blíží do finále. Vždyť teprve v červnu minulého roku jsme mohli zahájit stavební práce a už se chystáme na slavnostní otevření.

Řemeslníci dokončují poslední úkoly. Kolem domu jsou nové stromy, parkové práce jsou hotové a Denní stacionář Šimon čeká, až konečně dostane svůj největší dárek ke svým pětadvacátým narozeninám. Ano, už je to čtvrt století, co stacionář pomáhá rodinám s péčí o jejich děti s mentálním a kombinovaným postižením a lidem s poruchou autistického spektra.

„Bylo to náročné, ale samozřejmě se všich-

ni velmi těšíme na slavnostní otevření nového stacionáře,“ uvedla vedoucí služby Marta Nosková. Při vzpomínce na původní budovu, která musela jít k zemi, aby uvolnila místo moderní stavbě, zavzpomínala na ty největší problémy, kterým ve starém stacionáři museli čelit. V první řadě zde chyběl jakýkoliv výtah. Budova nebyla bezbariérová a přesouvání imobilních uživatelů bylo možné pouze do prvního nad-

zemního podlaží pomocí plošiny. Druhé podlaží tak mohli využívat pouze chodící uživatelé. Když šli uživatelé obědvat, musely se všechny aktivity uklidit, protože nebyla zvlášť jídelna. Nebyly zde dostatečné prostory pro hygienu.

Největší devizou nové stavby bude bezbariérovost zajištěná evakuačním výtahem a kolejnicovým závěsným systémem, který usnadní práci s handicapovanými uživateli a i pro ně bude pohodlnější přesun z postele nebo z vozíčku do vany, na WC, po senzomotorické místnosti a dalších prostorech. Stacionář bude mít také samostatnou jídelnu s dostatečným prostorem pro vozíčkáře.

Projekt rovněž pamatoval na uživatele s poruchou autistického spektra, který bude mít vlastní místnost se sociálním zařízením. Po téměř dvou letech v náhradních prostorách se pan Jan bude moci proběhnout, zakřičet si z plných plic, schovat se ve svém koutku nebo si skočit do své milované závěsné sítě. V náhradních prostorech jej museli mírnit, protože křikem rušil ostatní. *„Dva roky na náměstí stačily. Byli jsme blízko dění, ale soužití ve třech místnostech bylo náročné. Takže se těšíme na velké, vzdušné a hlavně bezbariérové prostory, které jsou uzpůsobené na míru našim uživatelům. Už se opravdu hodně těšíme k nám na kopeček do zóny klidu,“* dodala vedoucí stacionáře Marta Nosková.

Krátce

Stacionář v číslech

Stavba nového Denního stacionáře Šimon si vyžádala investici v částce 73 miliony korun. V této sumě je započítána i koupě staré budovy a pozemku od Města Jeseníku. Demolice a likvidace staré budovy si vyžádaly bezmála 3 miliony korun.

Největší podíl finančních prostředků, a to přes 50 milionů korun, se Charitě Jeseník podařilo získat z Integrovaného regionálního operačního programu spravovaného Ministerstvem pro místní rozvoj. Na výstavbu významně přispěli také lidé z celého Jeseníka ve dvou ročních Tříkrálové sbírky, a to částkou 1 129 584 korun. Finančně se podílel také Olomoucký kraj, místní firmy i jednotlivci. Na koupi oken přispěli dárci do veřejné sbírky v rámci kampaně „Pomozte vybudovat nové výhledy,“ koupí stolních kalendářů s recepty ze stacionáře zase podpořili nákup kolejnicového systému. Stavbu financuje Charita Jeseník také úvěrem ve výši 10 milionů korun.

Všem dárcům a přispěvatelům ze srdce děkujeme a zároveň vás zveme na slavnostní otevření stacionáře.

Z mého pohledu

V lednu v nové budově

Zhruba před pěti lety přišla za námi do stacionáře kolegyně s tím, že si máme s pracovnicemi rozmyslet, jak bychom chtěly, aby vypadaly prostory nového stacionáře tak, aby to bylo pro všechny příjemné a zároveň praktické prostředí. Pro naši cílovou skupinu uživatelů, která budovu po mateřské školce využívala, byly totiž stávající prostory již delší dobu nevyhovující a charita měla možnost to změnit.

Začali jsme společně plánovat a pan architekt podle toho vypracoval projekt. Bohužel realizace stavby zatím nebyla možná. Nastala pro nás klidová fáze a projekt na nový stacionář si spokojeně dřímal v šuplíku u paní ředitelky.

O možné výstavbě nové budovy stacionáře jsme znovu začali slyšet někdy na konci roku 2020. Špatná zpráva pro nás byla ta, že nový stacionář se bude stavět na stejném místě, kde stál starý stacionář. Začali jsme sledovat inzeráty, hledali jsme vhodné náhradní prostory.

V říjnu 2021 jsme se přestěhovali ze staré

budovy na Seifertově ulici na Masarykovo náměstí. Ze třípatrové budovy jsme byli najednou ve třech místnostech. Měli jsme blízko nejen k sobě mezi zaměstnanci a uživateli, ale i na akce pořádané městem Jeseník, které byly přímo u nosu.

Přestěhování jsme sice zvládli, ale stavba pořád nic. Konečné rozhodnutí padlo v květnu 2022 a vše začalo.

Na jaře 2023 jsme s kolegyní byly u toho, když se vybírala barva fasády, obklady nebo dlažba. Těšily jsme se na kontrolní dny, na kterých bylo vidět mnoho odvedené práce. No a 29. 11. 2023 chystáme slavnostní otevření budovy pro veřejnost a pak už jenom stěhování a v lednu se s uživateli potkáme na Seifertově ulici v nové budově.

Marta Nosková
vedoucí Denního stacionáře Šimon

Duchovní zamyšlení

A zase budou Dušičky...

Opět nás dostihl čas pozdních svítání a dlouhých večerů, deštivého počasí a opadávání listů ze stromů. A tento trend se s postupujícími dny podzimu bude trvale prohlubovat až do zimy. To, co se odehrává v přírodě, docela jistě ovlivňuje i stav našeho nitra. Tváří v tvář této situaci jsme konfrontováni se slavením dvou svátečních dnů: Slavnosti Všech svatých a Památkou věrných zesnulých, nebo jak se mu lidově říká, svátkem Dušiček.

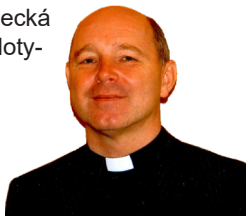
I v tomto svým způsobem mentálně obtížném období jsme právě pro jeho obtížnost vyzývání slavit. Ten první svátek, Slavnost Všech svatých, naznačuje, že dobře prožitý lidský život je zásadní hodnotou, která svět trvale utváří. Svatí jsou nám vzory a příklady k hledání vlastního přístupu, jak čelit obtížím a jak hledat cestu kupředu. Památka zesnulých naznačuje lidskou kontinuitu: odněkud jsme vyšli a někam putujeme.

Je to jako v onom příběhu, který popisuje příchod křesťanských misionářů do Anglie. Žádali u místního krále o povolení hlásat v jeho zemi křesťanskou víru. Jeho rádci sedící u velkého otevřeného ohně mu nebyli schopni dát odpověď. Tu z temnoty noci do otevřené síně vletěl pták, nějakou dobu bloudil v osvětleném prostoru mezi trámy a pak vylétl ven do tmy. Na to král povstal a prohlásil: „Nebylo to snad znamením z nebe? Vždyť tak je to i s námi lidmi. Přicházíme ze tmy do osvětleného prostoru života, nějakou dobu se v něm pohybujeme a pak zase tento prostor opouštíme. Nevíme, proč žijeme. [...] A když nám tyto lidé přinášejí zvěst o překonání temnoty a smrti, měli bychom je vyslechnout.“

Křesťanská víra říká, že je nejen teď a tady, ale i včera a zítra, že světlo, kterým začíná biblický popis stvoření světa, není přírodovědecká informace, ale teologické vyjádření láskyplného tvůrčího Božího dotyku, ve kterém je skryta minulost, přítomnost i budoucnost.

Přeji požehnané prožití těchto svátečních dní.

P. Dr. Jan Larisch
prezident Diecézní charity
ostravsko-opavské

Krátkce

V kuchyni měli napilno

Pracovnice Vývařovny AVE si nemohou stěžovat na nudu. Co jen dá práce postarat se o klienty všech charitních domovů tak, aby respektovali všechna dietní omezení. Vždyť jen maso připravují na tři způsoby – plátky, mleté a mixované.

Při vši té práci ještě připravují dobroty na různé oslavy. Říjen byl pro kuchařky obzvláště náročný. Kromě narozeninových oslav se postaraly i o 220 skautů, kteří se sjeli do Vídnavy. Ty následně vystřídali mladí hudebníci 28. ročníku interpretační soutěže Karel Ditters z Dittersdorfu a hudební klasicismus. Takže kuchařky kromě zajištění stravy čekali i příprava slavnostního rautu. „Je to pro nás hodně zatěžující. Kdo má ruce, nohy, ten pracuje, ale našťastí máme sehraný tým,“ pochválila své podřízené vedoucí Vývařovny Ivana Střížová.

Poděkování

Otevřeně o demenci

Stari Čiňané říkají, že duše už je unavená a tak se vrací tam, kde jí bylo nejlépe, tedy do dětství. Takto se dá popsat demence, která nám bere naše blízké.

Otevřeně o demenci si do javornické budovy Soudu přišly povídat vrchní sestra Lenka Chrobáková a vedoucí přímé péče Olga Vránová z Domova pro seniory Tovačov, kde mají velké zkušenosti s péčí o klienty s degenerativním onemocněním mozku, které stále neumíme léčit a jejímž hlavním rizikovým faktorem je věk. Více napadá ženy, než muže a podle statistik postihuje ve větší míře i dříve velice inteligentní osoby. Nejobtížnější formou pro nemocné, i jejich blízké je paradoxně lehká forma demence. Člověk si totiž uvědomuje, že zapomíná, bloudí, nemůže nalézt vhodná slova a hledá příčinu a viníka, kdo mu to způsobil. Nezdědka začne být dříve klidný člověk vulgární i agresivní. Lenka Chrobáková několikrát zdůraznila, že i když je to pro rodinu těžké, že po nich jejich maminka křičí a nadává jim, tak to vlastně nedělá ona, ale nemoc.

Když demence postoupí do středně těžké formy, uchýlí se pacient do své reality. To už nemluvíte s uznávanou lékařkou. Před

vámi může být slečna hledající dávno mrtvou maminku. Proto v domově hodně pracují se vzpomínkami a rituály prostřednictvím biografické péče.

Při těžké demenci již člověk ztrácí schopnost mluvit a vyjadřuje se zvuky. Má potíže se stravováním, vylučováním, chůzí, chybí mu pocit žízně. Při těchto stavech se v domově zaměřují na smyslovou aktivizaci, reminiscenci, bazální stimulaci a biografickou péči.

Lenka Chrobáková při přednášce upozornila pečující, aby mysleli i na sebe. Důležité je zajistit péči o blízkého a odjet si vyčistit hlavu, aby se mohli vrátit plní síly, kterou potřebují.

Strašit bude Viktorka

Dušičkový čas máme za dveřmi a za pár dní tu bude i Halloween, který se neobejde bez dlabání dýní. Dva dýňové strašáčky si vydlabali i v Charitním domě sv. Anežky. Někdy krásné věci vzniknou náhodou. Příkladem toho je tvořivé odpoledne ve vidnavském domově. Dcera jedné z pečovatelek potřebovala do školy přinést výrobek z dýně. To by ale nebyly zdejší pečovatelky, aby během chvíle nepřišly s nápadem, do kterého se s radostí zapojili i klienti. Vyrobili panáčka a panenku, které dali jméno Viktorka. Dýňová panenka teď hlídá vstup do domova.

